DIREKTIV

KOMMISSIONENS DIREKTIV 2013/49/EU

av den 11 oktober 2013

om ändring av bilaga II till Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/87/EG om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSION HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/87/EG av den 12 december 2006 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart och om upphävande av rådets direktiv 82/714/EEG [1], särskilt artikel 20.1 första meningen,

efter att ha hört Europeiska datatillsynsmannen, och

av följande skäl:

(1) I direktiv 2006/87/EG, bestämmelserna om inspektion av fartyg på Rhen och kommissionens förordning (EU) nr 164/2010 av den 25 januari 2010 om de tekniska specifikationer för elektronisk fartygsrapportering för inlandssjöfart som avses i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/44/EG om harmoniserade flodinformationstjänster (RIS) på inre vattenvägar i gemenskapen [2] fastställs de viktigaste kraven för utbyte av minimiuppsättningen uppgifter om fartygsskrovet mellan myndigheter för fartygscertifiering och RIS-myndigheter.

(2) Sedan direktiv 2006/87/EG trädde i kraft har mer än 14 000 fartyg tilldelats ett unikt europeiskt identifieringsnummer för fartyg. Det stora antalet identifieringsnummer gör det svårt att på ett effektivt sätt utbyta uppgifter utan ett lämpligt verktyg. Detta kan leda till högre säkerhetsrisker vid fartygets drift (trafikledning), men även till administrativa problem (t.ex. dubbelräkning i statistik). Identifieringsnumren lagras i AIS-transpondrar för inre vattenvägar i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 415/2007 av den 13 mars 2007 om tekniska specifikationer för de spårningssystem för fartyg som avses i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/44/EG om harmoniserade flodinformationstjänster (RIS) på inre vattenvägar i gemenskapen [3] för att fartygen automatiskt ska kunna identifieras om de har ett unikt europeiskt identifieringsnummer.

(3) Behöriga myndigheter behöver dessa uppgifter, framför allt för att undvika att två identifieringsnummer tilldelas ett fartyg, medan RIS-myndigheter behöver uppgifterna för flera RIS-tillämpningar, t.ex. för att upprätta slussdagböcker och utarbeta slusstatistik. Antalet AIS-transpondrar för inre vattenvägar ökar fortfarande snabbt, vilket gör att ett effektivt utbyte av uppgifter är viktigt för en väl fungerande trafikledning. Ett centralt elektroniskt register (databas med uppgifter om fartygsskrov) som alla myndigheter är anslutna till är därför nödvändigt för att åstadkomma ett effektivt utbyte av uppgifter och anpassa direktivets bilaga till den tekniska utvecklingen.

(4) Samtidigt har antalet behöriga myndigheter som kan utfärda gemenskapscertifikat för fartyg i inlandssjöfart ökat markant. För närvarande använder 49 myndigheter från nio medlemsstater databasen för identifikation av fartyg och tilldelning av ett unikt europeiskt identifieringsnummer. Dessa behöriga myndigheter måste få tillförlitlig information om fartyget och dess certifikat för att kunna förbereda tekniska inspektioner och utfärda, förnya eller återkalla certifikaten. Efter det att ett certifikat utfärdats, förnyats eller återkallats måste alla andra behöriga myndigheter informeras. Bristande eller felaktig information kan leda till ofullständiga bedömningar från den behöriga myndighetens sida, som kan fastställa en säkerhetsrisk och en felaktig tillämpning av kraven i direktiv 2006/87/EG.

(5) Det ökade antalet behöriga EU-myndigheter och det faktum att inte alla medlemsstater utbyter information om tilldelningen av unika europeiska identifieringsnummer med andra medlemsstater har en negativ inverkan på det effektiva informationsutbytet dem emellan, vilket i sin tur påverkar utfärdandet av certifikat i enlighet med kraven i direktiv 2006/87/EG, eftersom två certifikat kan utfärdas på grundval av samma europeiska identifieringsnummer. Så är inte fallet när det gäller Rhen, där det bara finns ett fåtal myndigheter som utfärdar certifikat och där alla ansvariga myndigheter aktivt kommunicerar

[1] EUT L 389, 30.12.2006, s. 1.
[2] EUT L 57, 6.3.2010, s. 1.
[3] EUT L 105, 23.4.2007, s. 35.

med varandra, vilket gör att informationsflödet mellan dem blir effektivt. Ett effektivt utbyte av uppgifter baserat på databasen med uppgifter om fartygsskrov är därför en nödvändig förutsättning för att garantera en likvärdig säkerhetsnivå mellan gemenskapscertifikatet för fartyg i inlandssjöfart och det certifikat som utfärdas i enlighet med artikel 22 i den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen.

(6) Det är nödvändigt att se till att skyddsnivån för enskilda personer när det gäller behandling av deras personuppgifter vid fartygsidentifikation uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ([1]) och i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter ([2]).

(7) Direktiv 2006/87/EG bör därför ändras i enlighet med detta.

(8) De åtgärder som föreskrivs i detta direktiv är förenliga med yttrandet från den kommitté som avses i artikel 7 i rådets direktiv 91/672/EEG av den 16 december 1991 om det ömsesidiga erkännandet av båtförarcertifikat för transport av gods och passagerare på inre vattenvägar ([3]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga II till direktiv 2006/87/EG ska ändras enligt bilagan till det här direktivet.

Artikel 2

De medlemsstater som har inre vattenvägar enligt artikel 1.1 i direktiv 2006/87/EG ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom ett år från dess ikraftträdande. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 3

All behandling av personuppgifter inom ramen för detta direktiv ska ske i överensstämmelse med direktiv 95/46/EG och förordning (EG) nr 45/2001.

Artikel 4

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Detta direktiv riktar sig till de medlemsstater som har inre vattenvägar enligt artikel 1.1 i direktiv 2006/87/EG.

Utfärdat i Bryssel den 11 oktober 2013.

På kommissionens vägnar

José Manuel BARROSO

Ordförande

([1]) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.
([2]) EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.
([3]) EGT L 373, 31.12.1991, s. 29.

BILAGA

I bilaga II till direktiv 2006/87/EG ska artikel 2.18.6 ersättas med följande:

”6. De behöriga myndigheter som avses i punkt 5 ska föra in varje tilldelat unikt europeiskt identifieringsnummer för fartyg, de uppgifter för identifikation av fartyget som anges i tillägg IV samt eventuella ändringar utan dröjsmål i det elektroniska register som förs av kommissionen (databasen med uppgifter om fartygsskrov). Dessa uppgifter får användas av behöriga myndigheter i andra medlemsstater och avtalsstater i Mannheimkonventionen endast för att införa bestämmelser för att upprätthålla säkerhet och lugn vid sjöfart och för genomförandet av artiklarna 2.02–2.15 och 2.18.3 i denna bilaga liksom artiklarna 8, 10, 11, 12, 15, 16 och 17 i detta direktiv.

Medlemsstaterna ska i enlighet med unionslagstiftning och nationell lagstiftning vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa sekretess och tillförlitlighet när det gäller den information som överlämnas till dem i enlighet med detta direktiv och de ska endast använda informationen i överensstämmelse med direktivet.

Den behöriga myndigheten i en medlemsstat får överföra personuppgifter till ett tredjeland eller en internationell organisation om kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG (*), särskilt i artikel 25 eller 26, är uppfyllda och endast i enskilda fall. Den behöriga myndigheten i medlemsstaten ska säkerställa att överföringen är nödvändig för de ändamål som avses i första stycket. Den behöriga myndigheten ska se till att tredjelandet eller den internationella organisationen inte överför uppgifterna till ett annat tredjeland eller en annan internationell organisation, såvida inte uttryckligt skriftligt godkännande erhållits och de villkor som fastställts av den behöriga myndigheten i medlemsstaten uppfylls.

Kommissionens överföring av personuppgifter till ett tredjeland eller en internationell organisation ska ske under förutsättning att kraven i artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 (**) är uppfyllda och endast i enskilda fall. Kommissionen ska säkerställa att överföringen är nödvändig för de ändamål som avses i första stycket. Kommissionen ska se till att tredjelandet eller den internationella organisationen inte överför uppgifterna till ett annat tredjeland eller en annan internationell organisation, såvida inte uttryckligt skriftligt godkännande erhållits och de villkor som fastställts av kommissionen uppfylls.

(*) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.
(**) EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.”